

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Opa Narwal en de glinsterende edelstenen

Opa Narwal was een wijze en zachtaardige oude narwal, en hij was geliefd bij alle andere narwallen in het Noordpoolgebied. Opa Narwal was een prachtig wezen, met een lange, ivoren slag tand die glinsterde in het Arctische zonlicht. Hij deed zijn bijnaam, Eenhoorn van de Zee, trots. Met zijn negentig jaar was hij de oudste narwal in de roedel, maar hij was nog steeds zo sterk en krachtig als altijd. Met een lengte van vijf meter en een gewicht van maar liefst 1600 kilogram was opa Narwal een waar genoegen om te zien.

Zijn slag tand, die maar liefst drie meter lang was en tien kilo woog, was de afgunst van alle andere mannelijke narwallen. Want weet je, alleen de mannetjes hebben slag tanden en die gebruiken ze voor hun sociale status, dominantie en vechten. Opa Narwal was geen uitzondering – hij stond in het hele noordpoolgebied bekend als een woeste en sterke krijger.

Maar opa Narwal was meer dan alleen een vechter. Hij was ook een ervaren jager en gebruikte zijn slag tand om vissen te speren terwijl hij door de ijskoude wateren van de Noordpool zwom. En als hij niet aan het jagen of vechten was, was opa Narwal vaak te vinden in de

spleten van het ijs, aan het uitrusten terwijl hij de schoonheid van zijn bevroren huis in zich opnam. Ondanks zijn leeftijd was opa Narwal nog steeds een actieve narwal, en hij bracht het grootste deel van zijn tijd door met zwemmen en duiken door het water. Hij was een meester in diep zeeduiken - bijna twee kilometer diep - en kon minstens een half uur achter

elkaar onder water blijven. Elke dag zwom opa Narwal door het ijskoude water, op zoek naar nieuwe en spannende dingen om te ontdekken. Hij deed niets liever dan de uitgestrekte en mysterieuze wereld om hem heen te verkennen, en hij was altijd op zoek naar avontuur.

Op een dag, terwijl opa Narwal aan het zwemmen en duiken was door het Noordpoolgebied, zag hij iets glinsteren op de bodem van de zee. Hij haalde diep adem en zwom dichterbij om het beter te kunnen zien, en hij realiseerde zich dat het een glimmende, gouden schat was.

Opa Narwal was opgewonden bij de gedachte zo'n waardevolle schat te ontdekken, en hij kon niet wachten om te zien wat erin zat. Hij zwom sneller en sneller naar de schat, zijn hart bonsde van opwinding.

Toen hij de schat bereikte, kon opa Narwal zijn ogen niet geloven. Het was een prachtige gouden kist, gevuld

met allerlei glinsterende juwelen en kostbare edelstenen. Opa Narwal kon niet wachten om zijn vrienden en familie de verbazingwekkende schat te laten zien die hij had gevonden.

Maar terwijl hij probeerde de zware kist op te tillen, besepte opa Narwal dat het te zwaar was om alleen te dragen. Hij had hulp nodig.

Dus zwom opa Narwal zo snel als hij kon terug naar zijn huis in het noordpoolgebied, waar hij zijn vrienden en familie vertelde over de verbazingwekkende schat die hij had gevonden. Samen probeerden ze de zware kist op te tillen en naar huis te dragen, waar ze allemaal konden delen in de vreugde van hun ongelooflijke ontdekking. Eens te meer had de oude opa Narwal laten zien waarom hij het hoofd van de roedel was en alle andere narwallen hielden van hem en hadden diep respect voor hem.